

06— A LEPO SU MI GOVORILI...

‘Ajte, molim vas, pa otkud vam ideja da sam mogao propustiti prenos kvalifikacija Naših na svetsko prvenstvo? Znam ja sada sve, pa opet, u životu valjda postoji i prirodni sled stvari.

Te sam večeri uz dva plastikanera „Jelen“ piva, slaninicu i gric-kalice buljio u reklame čekajući glavni događaj, dok je napolju vreme divljalo. Marija se muvala naokolo, uporno se baveći svojim besmi-slenim poslovima i usput gundala zbog sevanja, televizora i previše piva. Bila je to njena uobičajena taktika, ali nikad na to nisam postao imun. Najzad je uspela da me potpuno izbací iz takta, pa se brecnuh na nju i konačno je umukla. Kakve veze ima grmljavina kad koristim kablovsku? Valjda su jebeni kablovi ukopani! Nešto je gnjavila o tome kako TV može izgoreti i preko štekera, ali jebeš TV pored takvog događaja! Ionako je stara kanta. I kakve veze ima što sam nacvrckan kad sedim tu s njom kao da sam uštrojen!

Doduše, u uživanju me je pomalo ometalo neprestano blisko gruvanje gromova, ali sam čvrsto odlučio da ignorišem i njih i ženino zvocanje. Dopunih kriglu koju sam onomad maznuo iz Mujine kafe i zapalih cigaretu dok je prenos započinjao. Kamera je iz ptičje perspektive prikazivala stadion, a spiker govorio o atmosferi među navijačima i sastavu timova koji će istrčati na teren.

Tek što otvorih i drugi plastikaner grom tresnu toliko blizu da se kauč podamnom zatresao. Ne bi to ni bilo tako strašno da se kanal na televizoru nije istog trenutka promenio. Umesto prenosa, na njemu je najednom odmicala odjavna špica nekog glupog filma.

Besno dohvatih daljinski i pokušah da vratim na prenos, ali ništa se nije dešavalo. 'Bem ti sunce, nije valjda pandrknuo? Pokušah s komandama na samom televizoru, ali rezultat je bio isti. Valjda se spucala elektronika, šta li.

Razočarano odustadoh posle nebrojenih pokušaja, ali ženi u inat nisam hteo da isključim TV. Sedoh i nastavih da buljim u ekran. Započinjao je dnevnik.

Dosadna parada političara je odmicala, a ja sam čekao sportski blok, nadajući se da ću ipak čuti nešto o spektaklu koji sam namera-
vao da gledam.

Da nešto nije u redu shvatio sam tek kad je komentator uzbuđe-
no počeo da lamentira nad Orlovima koji u sinoćnoj utakmici nisu
uspeli da se kvalifikuju na svetsko prvenstvo, izgubivši utakmicu
rezultatom tri prema jedan.

Sinoćnoj? O čemu ova budala priča?

Pokušah ponovo sa daljinskim, ali bez rezultata. Na ekranu se
pojaviše snimci golova iz svih perspektiva, normalno, pa usporeno,
ali nisam mogao više da sedim. Sat je pokazivao osamnaest časova i
sedam minuta. Utakmica tek što je počela!

„Marija, koji je danas datum?“, obratih se ženi.

„Trinaesti maj, petak. Hoćeš li više isključiti taj televizor?“,
mrgodno mi odbrusi.

„Jebote televizor, vidiš da se pokvario! Pusti me s tim tvojim zvo-
canjima!“, dreknuh.

Dođavola! Nešto je skroz sjebano, ovo je sutrašnji program! Rade
li još kladionice? Primaju li uplate za kvalifikacije?

Dok sam na brzinu navlačio cipele hoteći da iskoristim neočekivani događaj, na ekranu je promicala crna hronika. Taman sam navlačio kaput spremajući se da isključim đavolsku spravu, kad me je spiker prostrelio poznatim imenom.

„U noćasšnjoj teškoj saobraćajnoj nesreći život je izgubio Petar Albijanić iz Subotice. Vozilo ga je pokosilo ispred sopstvene kuće u Grabovačkoj ulici. Vozač je u pritvoru i sumnja se da je bio pod uticajem alkohola.“

Slika je prikazivala nešto polegnuto na vlažnom asfaltu prekriveno belom plahtom oko čega se muvala gomila pandura. Mrlje oko prikaze su bile tamnije od okolne vlage i posumnjah da se radi o krvi. Stomak mi se zgrčio.

Pero! Nemoguće!

Trenutak kasnije shvatih da se to još uvek nije dogodilo. Ovo je providenje! Prilika da postanem heroj! Skočih i okretih poznati broj.

„Slušaj, ne pitaj ništa. Smesta krećem do tebe. Tamo sam za nekih petnaest minuta“, zbrzah ignorišući Perino iščuđavanje i ženine

sumnjičave poglede. Navukoh kaput, isključih TV i dohvatih ključeve od stojadina.

„Gde si krenuo, nesrećo jedna?!“, vrisnu Marija, ali se nisam dao omesti.

„U božju misiju“, dobacih izlećući u olujno veče. Dok sam prešao ono par metara do auta prokisao sam kao mače, ali nisam odustajao. Uprkos kiši starter je smesta pokrenuo mašinu i nervozno kretoh.

Oblaci su zatamnili okoliš i jedva sam razaznavao put dok su brisači uklanjali čitave okeane sa šoferšajbne. Srećom nigde nikog nije bilo, kao da je grad iseljen.

Dok su točkovi gutali asfalt, glavom su mi prolazile uspomene, počevši od jesenjih muvanja po tuđim voćnjacima i pikanja lopte po Bać Josinom dvorištu, preko momačkih izlazaka u grad i udvaranja curama, pa sve do povremenih partija remija kad bi Pero i ja skupili familije. Bio je moj najbolji prijatelj još od detinjstva. Zar tek tako da pogine?

Tu i tamo bi se pojavljivalo pokoje vozilo čiji bi mi farovi svaki put tukli u oči, ali je uvek sve dobro prolazilo i u rekordno kratkom

vremenu skretoh u Perinu ulicu. Već iz daljine ga ugledah umotanog u žuti kaput, onako skvrčenog pod kišobranom. Laknu mi. Dobro je, još je živ! Dok sam se približavao starom drugaru, najednom se iza mene pojavi neko vozilo. Budala je vozila sa dugim svetlima i retrovizor stade da blješti. Za trenutak ništa nisam video, zaslepljen farovima, a onda kreten poče da me obilazi. Idućeg trena iz suprotnog pravca, izranjajući iza prevoja na pružnom prelazu, iznenada se pojavi neka kamiončina. Junoša u obilasku se zbunio i naglo je skrenuo, sekući mi put, pri čemu je okrznuo nos stojadina. Volan trže udesno i najednom se našo na trotoaru. Mora da sam sklopio oči, jer me je tupi udarac spreda iznenadio.. Najednom shvatih da neka tamna masa preleće preko auta. Legoh na kočnicu i kola se zaustaviše. Predamnom se po trotoaru valjao Perin kišobran sa cvetnim uzorkom. Nelagodno se okrenuh i ugledah iza kola nepomično telo u drečavo žutom kaputu. Spustih glavu u dlanove kunući. O, Pero, Pero, al' sam zajeb'o stvar, a lepo mi je Marija govorila da ne gledam televizor po grmljavini...